

MÜNE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Esra ÇiÇEK BU SES

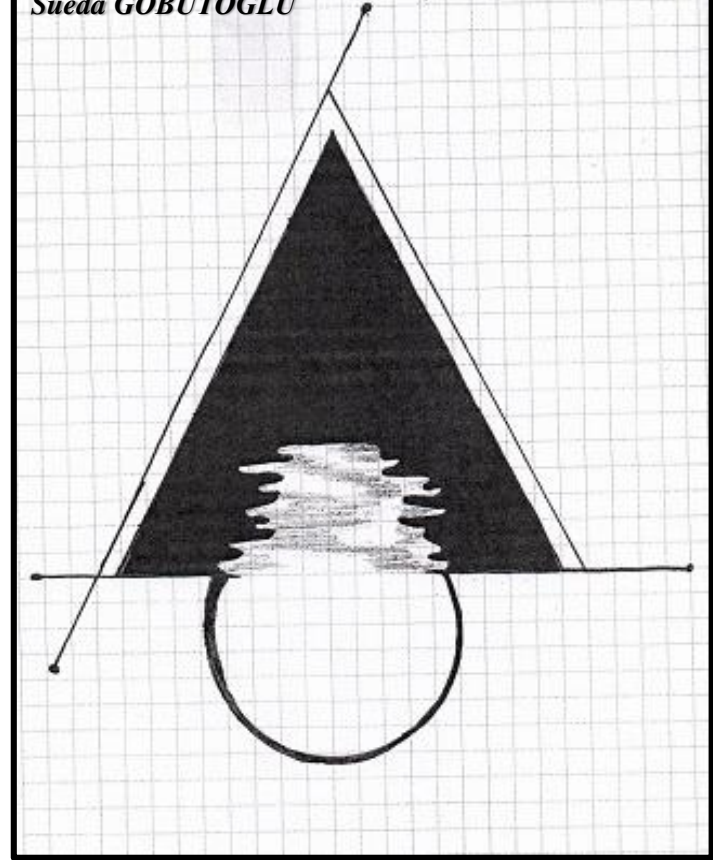
Genç, ıssız, kimsesiz, soğuk sokakta kendinden kaçarcasına koşuyordu. Yaşadıkları onu öyle yıpratmıştı ki artık vücudu onun isteği dışında hareket ediyordu. Tıpkı çaresizliğini yansıtan gözyaşları gibi... Her gün aklında gezen düşüncelerle gidebileceği en iyi yere, ormana, gitti. Ağaçların arasında korkak ama aynı zamanda umut dolu adımlarla ilerliyordu. Güçlüydü o ufacık bir olayda pes edip, çöken insanlardan değildi. Yaşadıkları acı veriyor olsa da içindeki umut parçaları her darbeye daha da güçleniyordu.

O sırada gök gürlendi ve gencin gözyaşlarına benzeyen ufak yağmur damlaları toprakla buluştu. Yağmurda yürümek huzur verirken, uluyan köpeklerin sesi rahatsız etti genci. Sese kulak asmadan yoluna devam etti. Her yer karanlık olmasına rağmen hedefine ulaşmıştı. Ormandaki yalnız mezarlığa... İri bedenini mezarlığın yanına bıraktı. Kestane rengi kısa saçlarını okşayan şimdi yalnızca yağmur değildi, toprak da ona eşlik ediyordu. İçini sıkı sıkıya ne varsa hepsini anlattı. Anlattıklarını dinlediğini biliyordu ama derin çukurun içinde kimin yattığını bilmiyordu. Buraya gelmesinin tek sebebi yapayalnız hissettiğinden olmalıydı. Yoksa neden her seferinde adımları onu buraya getiriyordu? Akli bu mezarlığı bulduğu güne gitti. Ormanda kafasını dağıtmak için gezdiğinde bulmuştu onu. O da kendisi gibi kimsesizdi. Bir başkasında kendinden bir parça bulmak sevmesine yetmişti. Onu yoran düşüncelerini anlatırken mehtabın, sert yüz hatlarına vurmasıyla uyku alemine dalmıştı bile.

Gözlerini açtığı anda çoktan sabah olmuştu. O alışıkta burada uyuyakalmaya. Hem nasıl olsa evde onu merak edecek kimse de yoktu. Yağmurda yürümek ve bir ölüye olsa bile dertlerini birisine anlatmak rahatlatmıştı. Güneşi yağmur kadar sevmezdi genç. Hatta güneşin yokluğunu aramazdı, tek sevdiği yanı vardı o da kestane rengi saçlarını sarıya dönüştürmesiydi. Bunları düşünürken yattığı yerden doğruldu, mezardaki yabancıya "Hoşça kal" deyip geldiği yöne doğru ilerledi. Eve vardığında kapıda kendisini bekleyen bir misafir hayal etmiyordu. Elini uzattı ve kapıdaki o gizemli mektubu açıp incelemeye başladı. Ne isim ne de adres yazıyordu. Anlaşılan bu da o reklam kağıtlarından birisiydi. Kağıdı tam yırtıp atacaktı ki o da ne? Kendi ismi defalarca farklı cümlelerde geçiyordu. Kağıdı kendisine dikkatlice yaklaştırırken soluk el yazısıyla "ORMANDAKİ MEZAR SENİN" yazısını gördü. Bu... bu nasıl olabilirdi? Gülmeye başladı genç. Bu durum o kadar komik gelmişti ki, gülmekten adeta gözlerinden yaş geliyordu. Kendine hakim olamıyor, oradan oraya koşuyor, önüne çıkanlara kendisinin yaşayıp yaşamadığını soruyordu. Fakat düşündüğü gibi olmadı. Herkes ilk başta ona baktı, en azından genç öyle sanıyordu, daha sonraysa kimse onunla tek kelime konuşmadı. Gür sesiyle bağırma, çığlıklar atmaya başladı genç. Öldüyse burada işi neydi? Peki ya yaşıyorsa neden kimse onu görmüyor, sorularına cevap vermiyordu? Tüm bunlara hâlâ birisinden çare beklerken gözyaşları arasında, sıktığı gözlerini açtı. İnsanı kör edecek bu ışık da neydi? Neredeydi? Doğrulmaya çalışıyor ama bedeni ona ağır geliyordu. Zeminden destek almak için elini indirdiğinde toprağın üstünde olduğunu fark etti. "Doğru ya, dün gece buradayım." diye geçirdi içinden. Peki gerçekten sadece bir gündür mü buradaydı? Yanında duran mezarlığa baktı uzun uzun. "Ya tüm bu rüya gerçek olsaydı, ben ne yapardım?" diye düşündü. Belli ki artık burada durmaması gerekiyordu. Yorgun ve düşünceli bir zihinle evinin yolunu tuttu. Rüyası kabus dahi olsa en azından onun uyanıp, bir şeylere yeniden başlamasına sebep olmuştu.

Genç, evine geldiğinde kapıda tıpkı rüyasındaki gibi bir mektup duruyordu. Elini endişeyle mektuba uzatırken arkadan gür bir erkek sesi işitti. "Evine geleceğimizi haber vermek için mektup gönderiyoruz, beyefendi ona rağmen 3 gün sonra görüyor." Bu ses... Askerliğini beraber yaptığı dostuna aitti. Böyle bir sürpriz beklemediği için birkaç saniyelik şoktan sonra koşar adımlarla gidip dostuna sarıldı. Daha içeri bile geçmeden ayaküstü başından geçen her şeyi anlatmaya başladı. Kimsesiz olduğunu düşünürken dostunun gelmesi, hatta sıkılmadan dertlerini dinlemesi gence hala iyi insanların olabileceğini düşündürdü. Son olaraksa pencerenin önüne geçip ormana bir söz bıraktı. "Sonra ki gelişim o mezara çiçek bırakmak için olacak."

Sueda GÖBÜTOĞLU

Zeynep Aslı KARABULUT AYNA

Yine aynı güne uyandım kendimle
Gözlerim hiç değişmemiş,
Yenilenmemiş bir güne açıldı
Aynı benle
Her sabah gördüğüm o yıldız
Ne daha parlak ne daha sönüktü
Rüyalarım yine aynı rüyaları
Yine kanatlarımın çıkmasına izin vermedi geceler
İçime soluduğum bu soğuk buzlu hava
Yine bana farklı hissettirmede
Her zamanki gibiydi işte
İçinde binlerce hikâye saklıyor,
Ama hiç birini söylemiyordu bana
Güneşin doğuşu bu karanlık geceye...
Mutluluk mu vermeliydi bana?
Kalbimin en derinliklerine umut tohumları mı ekmeliydi?
Hayır, o da herkes ve her şey gibi aynıydı işte
Sevgili ben,
Seninle birlikte her gün ve her gün
Aynı saatlere sıkışıp kalmışız
Ve ne yazık ki sevgili dostum
Buradan kurtulamayacağız!

Duygu ÇAKMAKLI HALET-İ RUHIYE

Saat tam 21.00; biraz huysuzdum, biraz kırgın. Otobüsün camına kafamı yaslamış , kulağımda çalan Beethoven'la ve camdaki buğularla yolculuğuma devam ediyordum. İçimdeki düşünceler, gözlerime hücum etmesin diye verdiğim büyük mücadele sonucu sağ gözümdeki bir damlayı daha fazla hapsedemiyordum. Ne yaptım diyordum; ne yaptım da insanlığın bu naçizane bedenime, ruhuma hükmetmesine izin verdim. Ne demek insanlık öldü? Ne aceleleri vardı öyle bir anda toparalanıp gittiler?

Saat 22.00 oldu; Ankara'nın kuru ayazında boğazlarım yırtılana kadar bağırdığım vakitler. Hiç işe yaramıyormuş. Acımın üstüne acı kattım, kattım ki düğümlensin boğazım. Sessiz sedasız gecenin karanlığında kaybolsun çığlıklarım.

Ve saat 23.59; yatağımdan güç bela kalkıp yıldızları seyre daldığım vakit. Sonra bembeyaz kar taneleri süzülürken gözümün önünden gökyüzünden ahenkle düşerken tutunuyorlar birbirlerine. Ama insan, onca kalabalığın içinde birine bile tutunamayan insan... Nihayet kalabalıklar arasında kayboluyor tüm yüzler. Öyle ki samimiyetsizlik kol geziyor her yanda. Kime neye tutunacağını bilemiyorsun. Tutunacak onca dal varken hayatımız hep tutunamayacağımız dallara tutunmaya çalışmakla geçiyor. Hayatımızda başrolü oynamasına izin vermediğimiz benliğimiz sebep oluyor belki de buna. Gözlerimiz gerçeği yeterince göremiyor, işte hep bu yüzden tutunamıyoruz. İçimde bitmek bilmeyen bir keşmekeş. Susmak isteğini yitirmiş tüm benliğim. Yitirmiş tılsımını tüm oyunlar. Gecenin karanlığında, tüm hengamelerin üzerimden kalktığı vakit; elimde kahvem, dilimde hep mırıldandığım o şarkı ve aklımda tesirsiz düşünceler...

Evsal Nisa KOÇ GEÇMİŞ ZAMAN

Nasıl da geçti onca zaman,
Bir yığın hatıra geriye kalan,
Farkında olmadan,
Gelip geçmiş her an.

Sanki bir su,
Akıp giden.
Sanki bir boncuk kutusu,
Saydıkça biten.

Yaşam da bundan ibret olsa gerek,
Ağlayarak ya da gülerek,
Zaman geçecek,
Gün, ay, yıl bitecek.

Edanur AYDOĞDU KARANLIK GECE DEN AYDINLIK SABAHA

Kimse bilmiyordu o gecenin karanlık bir gece olacağını. Kim bilebilirdi ki? Balkonunda keyifle oturan muhabbet eden ailelerimiz mi; her şeyden habersiz, kaygısızca oyun oynayan minikler mi; yoksa arkadaşlarıyla vakit geçiren gençler mi? Hayır, hiç kimse. Kim tahmin edebilirdi ki kendi yurdunun insanların devletine silah doğrultacağını ya da devleti ele geçirip egemenlik kurmak isteyeceğini? Kimse bilemezdi o hainlerin bu denli alçaklık yapacağını.

Akşam saatlerinde geldi o kara haber ve o akşam çıktı ortaya vatan hainleri. Sokaklarda verilen anonslar, haber programlarından gelen çağrılar ve camilerden yükselen sela sesleri. Ve o an başladı kahramanlık hikayesi . Abdestini alan, ailesiyle helalleşen ve üzerindeki kefen sayarak sokaklara dökülen kahramanlar... Öyle sözde kahramanlar değil bu kahramanlar. Türkiye'mizin Türk yurdu olarak kalmasını isteyen ve bu isteği gerçekleştiren kahramanlar. Kimi annesini-babasını, kimi eşini-çocuğunu ve tüm sevdiklerini geride bırakmak pahasına gerçek anlamıyla kanının son damlasına kadar savaştı. Günlerce sokaklarda nöbet tuttu. Bazısı sıcak yuvasına döndü, bazısı cennet vatanının uğruna şehit oldu. Türk yine Türklüğünü, Türk yine gücünü ve vatan sevgisini tüm dünyaya ibret olacak şekilde gösterdi.

O 15 Temmuz gecesi Türkiye'mizi yaşatmak uğruna ülkemizi hainlerden kurtaran ve bu yolda can vermiş gerçek kahramanlar, gözünüz arkada kalmayacak. Bu cennet vatan evlatlarınıza ve Türk milletine emanet. Türk halkı size minnettar ve tüm dünya sizle gurur duyuyor, gurur duymaya devam edecek.

Fatmanur ÜNAL FELSEFE NEDİR?

Felsefe, dağ başında okuma yazma bilmektir. Felsefe, ölüm döşegindeki bir hastanın aradığı şifadır. Felsefe, bir aynadır: başkaları için değil, kendimizi görmek için kullanırız.

Felsefe, insanın insan olabilmesi için bir elzemdir. Düşünerek aklımızı terbiye ederiz, hissederek ruhumuzu...

Hissetmek ve düşünmek; bizi sadece insan yapmaz, bizi 'var' eder. Bilmeliyiz ki yaşamının varlık bilincine erip var olmadan bir manası yoktur.

Peki, felsefe ne işe yarar? Bitkiler için suyun ve güneşin işe yararlığı ne ise insan için de felsefe odur. Akılla varlığını ispat edemeyen insan su ve güneş alamayan bitki gibi kurur. Umarım yaşayan herkes var olmanın tadına varabilir.

Yiğit YALÇIN

SAKLIYORUM HATIRALARIMDA

Saklıyorum seni hatıralarımda,
Söküp atamıyorum kalbimden,
Madem seni unutamıyorum diyorum,
Yüreğimin en dipsiz yerine gömmeye çalışıyorum,
Ama olmuyor yapamıyorum,
Çünkü sen benim için bir anı değil
Hayatımın tamamıydın.
Sen yanımda olmayınca,
Gözlerim kör oluyor hiçbir şey göremiyorum.
Sanki dünyada kimse kalmamış
Bitkiler, çiçekler ve hatta güneş yok olmuş
Bir tek ben kalmış gibi hissediyorum.
Doğrusu ben ne bir Mecnun'um,
Ne de bir Ferhat,
Ama şunu hiç unutma ki
Ben senin için canımı vermeye hazırım.

Sümeyye KILIÇ

Feride ARDA
BİR NEFES

Orman denilince aklımıza ağaçlar gelir. Ağaçlar birçok canlının yaşam alanıdır. Ormandaki ağacın, canlının, toprağın, yaprağın farklı görevleri vardır. Bu parçalar bir araya getirildiğinde orman ortaya çıkar.

Ormanlar bitki örtüsü ve toprak içerisinde belli bir miktarda karbon depoladıklarından iklim üzerinde olumlu etkiler oluşturur. Sıcaklığı soğukluğu dengeler, radyasyonu önler ve erozyonu engeller. Ormanlarımızın doğal güzellikleri ve sayılamayacak kadar çok faydaları vardır. Ormanlarımızı korumalıyız, sahiplenmeliyiz ve yok etmemeliyiz. Ormanlarımızı sevip ağaçlarımıza sahip çıkmalıyız. Orman ağaçtır, sudur, yeşildir. Hayatımızın bizzat kendisidir. Her canlının kendini en rahat hissettiği yerdir. Ormanlarımız yanmasın, kül olmasın. Kendi elimizle taş döşemeyelim ormanlarımıza.

Ormanlarımızın ciddi tehdit altında olduğu özellikle sıcak yaz günlerinde ormanlarımızı koruma hususunda daha hassas ve duyarlı olmalıyız. Çünkü ormanlarımız bizim vazgeçilmez olmazsa olmaz oksijenimizdir.

Betülay ERDOĞMUŞ
SOĞUR İÇİMİZ

Yalnızlık mutluluğu tadamamaktır.

Yalnız kalmayı kimse istemez. Yalnızlık, ya sessizliği delen bir sesin olmaması ya da sesin içinde insanın kendi sesini duyamamasıdır. Şimdi söyley misiniz yalnız kalmayı kim ister ya da yalnız kalmak kimin hoşuna gider? Kimse... Hiç kimse bunu istemez. Bir düşünün ki şu kocaman evrende tek siz varsınız. Derdini, üzüntünü, sevincini anlatacak kimse yok. Çok kötü bir durum değil mi? Çünkü mutluluğunu paylaşıp artırmaya, dertlerini paylaşıp azaltmaya ihtiyacın var. Yalnız olan insan dünyadan soğur, yaşama zevki kalmaz. İşte bu yüzden yalnız insanların yaptıklarının bir anlamı olmaz. Siz de fark etmişsinizdir. Yalnız insanlar asabi olur. Çevreye karşı anlayışsız olurlar. Mutlu olmayı, gülmeyi, eğlenmeyi unutmuşlardır. Başka bir şekilde şöyle anlatayım: Tek bir ağaç bir bahçedeyken bahçenin tek rengi olur ama birçok ağaç bir bahçedeyken bahçe renklenir, daha güzel hale gelir. Ayrıca verimi de artar. İnsan da bahçedeki tek ağaca benzer.

Uzun lafın kisası biz insanlar yalnızlıktan uzak durmalı, her zaman sosyalleşmeyi tercih etmeliyiz. Çünkü yalnızlık Allah'a mahsustur.

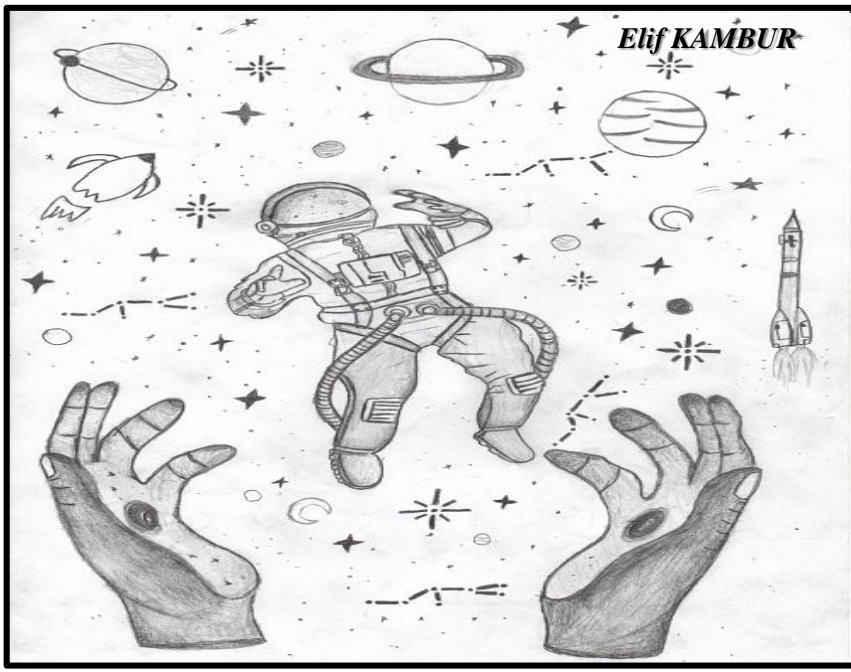
Elif Nur AYBEK
YAPRAK HIŞIRTILARI

Sonbahar, kimi insanlar için hüznün, kederin, yaşlılığın mevsimi olarak kabul edilir. Halbuki sonbahar, yepyeni sevinçlerin, güzel duyguların ve canlılığın mevsimidir. Çünkü yaprakların sararıp düşmesi, havanın serinlemesi, kışlıkların çıkarılması vb. şeyler, her zaman için gelecek bahara hazırlıktır. Bunlar olmadan çiçek açmaz, karlar erimez ve bahar gelmez.

Aslında ben de bir zamanlar, sonbaharı matem olarak görenlerdendim. Ancak zamanla anladım ve kavradım ki; Rabbimiz' in yarattığı her şeyin bir hikmeti, bir sebebi ve bununla beraber bir sonucu varmış. Sonbaharda da güzel şeyler gerçekleşebilir, yaprak hışırtıları, esen serin rüzgar arasında da başına iyi olaylar gelebilir insanın.

Bu yüzden sonbahara özünde çok da kötü davranmamak gerekir. Sonbaharda yağmurlar yağar, huzur ve berektir; sonbaharda yapraklar dökülür, yeni bir hayatın başlangıcı, geçmişe sünger çekiş ve hayattan tertemiz bir sayfadır. Sonbaharda havalar serinler; insanlara iyi ya da kötü her şeyin ve herkesin bir gün mutlaka bir sonu olduğunu hatırlatır. Sonbahar, aslında yalnızca ömrümüzle ölçebileceğimiz bir şeydir. Kurulu düzenimizle doğru orantılı, kişiliğimizle aynı yöndedir.

Şu anda sokağa çıkıp bir anket yaptığımızı düşünelim: Çok büyük olasılıkla, çoğu insanın hoşlanmadığı bir mevsimdir sonbahar. Olabilir tabii, ne de olsa zevkler ve renkler tartışılmaz ancak, hayattaki her şeye farklı pencerelerden bakabilmeli insan. Bu durumda göreceksiniz ki, sonbahar da güzelmiş ve sonbaharın da iyi yönleri varmış. Lütfen hepimiz sonbaharla empati kuralım.

Elif Yağmur GÜLER YAŞLILIK HALLERİ

Bir bayram günüydü, bayramın sonlarına yakın. Babaannemlerdeydik. Babaannem karşı komşusu ahiretliğine ziyarete gitmek istedi. Ben de gideyim, dedim. Yaramaz kuzenim Hüseyin, taklacı güvercinlerini bahçeye salmıştı. Dedim, kırk yılın başında bayram ziyaretine gideceğim ya, üstüme salacak güvercinleri. Babaannemin eteğinden tutuna tutuna gelebildim Mürşide yengeye.

Bilmem en son ne zaman gelmişim bu bahçesine? Görmeyeli uzun zaman olmuştu. Oturup bizim tarafa hayran hayran baktığı merdivenlerini teker teker geçtim. Merdivenlerin basamaklarına birer birer yerleştirdiği saksılarındaki çiçekler sanki düzenli sulanıyormuş gibiydi. Genelde evlatlarında geçirirdi günlerini; bir bayramdan bayrama gelirdi biricik köyüne. (Bu yüzden içimi bir merak duygusudur kapladı, sonradan öğrendiğime göre amcamın karısı Fatma yengem sularmış çiçeklerini.) Bizi iç balkonuna yerleştirdiği koltuğunda karşıladı, yarı nemli gözleri ile. Evine buyur etti. Bozulmasın diye buzdolabına koyduğu lokumları sundu bize, hep bu anı beklermiş gibi. O da köyün diğer yaşlı sakinleri gibi konuk ağırlamayı pek severdi. Yaşlılık işte. Bir insan yüzüne hasret kalıyorsun. Gençlik gibi değil ki arkadaşlarıyla gülüp sohbet edesin. (Gerçi bütün arkadaşları öbür dünyada onu bekliyordu ama.) Buz gibi lokumlar sertti de. Ayıp olmasın, üzülmesin diye aldık lokumlarını. Bir yandan bize verdiği lokumları yiyor muyuz diye bizi süzerken bir taraftan da hayat hikâyesini anlatıyor bize. Gençliği onun en büyük serveti. Nasıl anlatıyor gençliğini bir bilerseniz. Gençliğinde çok güzelmiş Mürşide yenge. Köyün en güzel kızlarındanmış. Saçını örermiş hep, saçları beline kadar gelirmiş. Sonra eşine geçiyor, eşini anlatırken "Pek az uz değildi ama çok da yakışıklıydı." diyor. Derken ağzı kulaklarına varıyor, ardına aşıyor. Eşini anlatırken çok keyifleniyor. Kendisinden önce göçtüğü için de kızıyor ona. Bir ağabeyi varmış Mürşide yengenin. Arkadaki odadan gitti getirdi rahmetlinin fotoğrafını iki büklüm olmuş kadıncağız. Gözlerinden tane tane yaşlar dökülüyor " Pehlivan gibiydi, genç yaşta gitti. " derken. Dizlerini dövüyor sanki dün yaşanmış gibi. Onun bu halini görünce insan üzülüyor.

Bu hayatta tek kalmış, ne kardeşi ne arkadaşı kalmış, oğullarının evine çekinerek giden , gelinlerinden azar işiten, bir küçük iyiliğe mahcup kalan, doksanını çoktan geçmiş, hayatın ağır imtihanlarını hep yaşamış bu kadında da diğer yaşlıların gözlerinde de aynı yorgunluk var. İnsan işte, zamana engel olmak ister, zamanın hiç geçmemesini, bazen de yaşadıklarının kabus olmasını. Yaşlılık halleri. Bir dünyadan diğer dünyaya geçmenin kısa bir hikâyesi.

Rumeysa Elif EKEN BİZİM SEVDAMIZ

Kırmızı beyaz ay yıldızlı bir canan,
Kimine göre uğruna verilen can,
Kimine göre dökülen binlerce kan,
Yeter artık! Olmasın bu feryat figan.

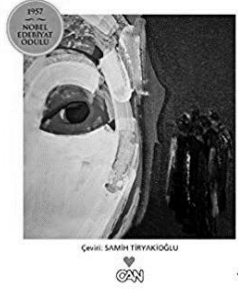
Nedir bu güzellik tüm ülkemi saran,
Bütün millette bir coşku bir heyecan,
Gördük, gösterdik neler verilir neler,
Bir bayrak uğruna gaziler, şehitler...

Türk olmak bir lütuf, edemezsin hayal,
Düşmanlarımız kalakaldılar lal,
Anam, şehidim eyle hakkını helal,
Gökte salınıyor ay yıldızlı hilal.

Bu bayrağı korumalı, sevmeliyiz,
Gerekirse vatan için ölmeliyiz,
Her zaman dalgalanacak bayrağımız,
Duyun duysun memleket bizim sevdamız.

ALBERT CAMUS

YABANCI

Zehra Feyza TOP
YABANCI

Albert Camus, yazın hayatındaki en önemli eseri olan Yabancı adlı romanını 1942 yılında yayınlamıştır. Kitap basit kurgusuna rağmen 'varoluşçuluk' düşüncesinin önemli bir yanını gösterdiği için birçok eleştirmen tarafından beğenilmiştir. Kitaptaki karakterimiz Meursault adı olmayan bir yabancıdır. Meursault toplumla bütünleşememiş bir kahramandır.

Olaylar karşısında tepkisiz kalan Meursault, annesinin ölümünde de aynı tepkisizliği koruyacaktır. Ancak bu umursamazlığı bir gün başına dert açacak ve onun bir Arap'ı öldürerek cezaevine düşmesine yol açacaktır. O zamanın Fransa'sında aslında bir Arap'ı öldürmek büyük bir suç değildir, yani karakterin ölüm cezasına çarptırılması gerekmez. Meursault yaşadığı olaylar karşısında ne kaygılanacaktır ne de üzülecektir. Hatta cezaevine alışmaya, orayı sevmeye başlayacaktır. İlk başlarda tek sıkıntısı sigara içmemek olan Meursault ölümünün yaklaştığı günlerde konuştuğu, daha doğrusu bağıracağı rahip sayesinde kendini yaşama ve ölüme hazır hissedecektir. Ölüme bu kadar yakinken aynı zamanda yaşama da hazır olan Meursault'un istediği tek şey idam gününde çok seyirci bulunması ve seyircilerin onu hınç dolu haykırışlarla karşılaşmasıdır. Camus, Yabancı adlı eserinde Meursault'ın var olma sebebini okuyucuya sorgulatırken aynı zamanda okuyucunun da Meursault'ın yansımada kendi var olma sebebini sorgulamasını ister. Biz bu evrende neyiz? İyi bir insan, iyi bir evlat, iyi bir anne-baba, iyi bir vatandaş...

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Derya KILIÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Harun DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BUDAK GENÇ

YAYIN KURULU

Merve ŞANLI

Gökhan KAYA

OKUL ADRES TELEFON

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sünlü Mh. Ankara Bulvarı Ahi Evran Cd. No1

Çubuk ANKARA

0 312 837 70 76